

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG LEGFELSŐBB BÍRÓSÁGA

mint felülvizsgálati bíróság

Pfv. IX.20.481/2009/5.szám

A Magyar Köztársaság nevében!

A Legfelsőbb Bíróság mint felülvizsgálati bíróság a dr. Brutóczy János ügyvéd által képviselt **felperesnek**, a Soltészné dr. Nagy Katalin ügyvéd által képviselt **alperes** ellen garanciadíj megfizetése iránt a Fővárosi Bíróságnál 20.G.40.666/2006. szám alatt indult és a Fővárosi Ítéltábla 3.Pf.21.091/2008/7. számú ítéletével befejezett perében az említett számú másodfokú határozat ellen az alperes által benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán 2009. május 19-én tartott tárgyaláson meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Legfelsőbb Bíróság mint felülvizsgálati bíróság a Fővárosi Ítéltábla 3.Pf.21.091/2008/7. számú ítéletét hatályában fenntartja.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 nap alatt 621.000 (Hatszázhuszonegyezer) forint felülvizsgálati perköltséget.

Ez ellen az ítélet ellen további jogorvoslatnak nincs helye.

I n d o k o l á s :

A felülvizsgálati kérelem szempontjából irányadó tényállás szerint a felperes valamint az alperes jogelődje a H L Kft. (a továbbiakban: az alperes) között 1993. november 23-án garancia és szavatosság átvállalása elnevezésű szerződés jött létre, amely szerint az alperes a H T Kft. és közöttte fennálló azonos tartalmú szerződésből eredő jogokat és kötelezettségeket átruházta a felperesre. Ettől az időponttól kezdve a felperes végezte a H T Kft. által forgalomba hozott pénztárgépek garanciális javítását, és teljesítette a szavatossági jogokból eredő egyéb kötelezettségeket. Az átvállalt tevékenység ellenértékét 27,840.000 Ft + 6,960.000 Ft ÁFA-ban, mindösszesen 34,800.000 Ft-ban határozták meg. A felperes a fentiösszegekről ugyanezen a napon a HK-001 számú számlát kiállította.

A felperesnél folytatott APEH vizsgálat során megállapították, hogy az alperes vállalása ÁFA mentes, ezért a felperes 1994. november 30-án a fenti számlát stornírozta és helyette a HK-001/2. számú

számlát állította ki ÁFA nélkül 27,840.000 Ft követelésről és a stornó valamint az új számlát a 2004. december 9-én kelt kísérlével megküldte az alperesnek. Az alperes az 1994. december 13-án kelt levelében közölte, hogy az új számlát nem fogadja el.

A felperes és az alperes jogelődje 1993. november 24-én adásvételi szerződést kötöttek, amely szerint az alperes jogelődje 660 db Junior II. típusú pénztárgépet ad el a felperesnek 49,500.000 Ft vételárért. Rögzítették, hogy a már átadott és kiszállított 360 db pénztárgép 27,000.000 Ft-ot kitevő vételárát a felperes 1993. december 15-éig, a már átadott, de még ki nem szállított 300 db pénztárgép ellenértékét kitevő 22,500.000 Ft-ot pedig 1994. január 5-éig köteles megfizetni. Az 1993. december 4-én felvett átadás-átvételi jegyzőkönyv szerint a felperes átvett az alperestől 660 db pénztárgépet. Az alperes 1993. december 24-én 360 db pénztárgépről a 27,000.000 Ft követelést tartalmazó HK-1/1993. számú, további 300 db pénztárgépről pedig az 1994. január 5-ei esedékességű 22,500.000 Ft vételár követelést tartalmazó számlát állította ki.

A felperes az 1999. március 31-én kelt és az alperes által 1999. április 8-án kézhez vett levelében felhívta az alperest az 1993. november 23-ai szerződésre alapítottan 34,800.000 Ft és járulékai megfizetésére, majd ennek eredménytelensége folytán a 2000. június 7-én benyújtott keresetében 27,840.000 Ft tőke és ennek 1993. november 23-ától járó kamatai megfizetésére kérte az alperest kötelezni.

Az alperes a kereset elutasítását kérte. Elsősorban elévülési kifogást terjesztett elő, másrészt pedig arra hivatkozott, hogy a felperessel elszámoltak és az egymással szemben fennálló követeléseket kompenzációval rendezték. Ennek bizonyítékául jelölte meg, hogy az 1993. évi mérlege a felperesnek a vele szemben fennálló követelését már nem tartalmazta, amely mérleg auditálását egyébként könyvvizsgálóként a felperes ügyvezetője végezte.

Az első fokon eljáró Fővárosi Bíróság a 20.G.40.666/2006/42. számú ítéletében kötelezte az alperest a felperes javára 27,840.000 Ft tőke, ennek 1999. december 9-étől járó késedelmi kamata és a perköltségek megfizetésére.

A Fővárosi Ítéltábla az alperes fellebbezése folytán hozott 3.Pf.21.091/2008/7. számú ítéletében az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta. Elfogadta az elsőfokú bíróság jogi álláspontját, miszerint a felperes követelésének elévülése nem következett be. Az 1993. december 9-én esedékessé vált követelésének elévülését a felperes által 1994. november 30-án kiállított új számlának az alperes által történő átvétele a Ptk. 327. §-ának (1) bekezdése szerint megszakította, az öt éves elévülési idő a (2) bekezdés

szerint újból kezdődött. A felperes 1999. március 31-én kelt és az alperes által 1999. április 8-án átvett felszólítása az elévülést ismételten megszakította, így a kereset benyújtásáig - 2000. június 7-éig - az elévülés nem következett be.

Osztotta az elsőfokú bíróság jogi álláspontját avonatkozásban is, hogy a Pp. 164. §-ának (1) bekezdése értelmében az alperest terhelte annak bizonyítása, hogy a felperes részére a 660 db pénztárgépet átadta, továbbá avonatkozásban is, hogy az alperes a fenti bizonyítási kötelezettségének nem tudott eleget tenni. Az általa 13/A/2. sorszám alatt csatolt, az 1993. december 4-én kelt átadás-átvételi jegyzőkönyv tartalma nem valós, a jegyzőkönyv felvételénél a felperes nevében eljáró személy tanúvallomásában állította, hogy a jegyzőkönyv felvételekor átadás-átvételre nem került sor, de azt magának a jegyzőkönyvnek a tartalma sem támasztotta alá.

Az egymással szembeni követelések kompenzációjával kapcsolatban megállapította, hogy az alperes nem bizonyította, hogy a felek részéről kiknek a részvételével és mikor kerül sor olyan megállapodásra, amelynek hatására az alperes az 1993. évi mérlegében nem szerepeltette a felperes követelését. Álláspontja szerint nem volt ítéleti bizonyossággal megállapítható, hogy a felperes 1994. május 27-én és június 2-án tartott taggyűléséről felvett jegyzőkönyvekben a felperes által az alperes javára vállalt fizetési kötelezettség valójában milyen tartozásra vonatkozott. Az alperes követelése pedig 1993. december 31-éig beszámításra nem is volt alkalmas, mivel a 22,500.000 Ft vételár követelés csak 1994. január 5-én vált esedékessé.

A jogerős ítélet ellen az alperes nyújtott be felülvizsgálati kérelmet, amelyben - tartalma szerint - annak hatályon kívül helyezését, az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását és a kereset elutasítását kérte. A másodfokú bíróság által elkövetett jogszabálysértést a Pp. 3. §-ának (3) bekezdésében, a 141. § (2) és (6) bekezdésében, a 164. §-ának (1) bekezdésében, a 199. §-ában, a 206. §-ának (1) bekezdésében és a 221. §-ának (1) bekezdésében, anyagi jogi jogszabálysértésként a Ptk. 216. §-ának (1) bekezdésében, a 242. §-ának (1) bekezdésében, a 292. §-ának (1) bekezdésében, a 296. §-ának (1) bekezdésében, a 300. §-ának (1) bekezdésében, a 325. §-ának (1) bekezdésében, végül a 327. §-ának (1) bekezdésében foglaltak megsértésében jelölte meg.

Előadta, hogy a másodfokú bíróság jogsértéssel fogadta el, miszerint a felperes követelésének elévülése nem következett be. Álláspontja szerint az 1994. november 30-án kelt helyesbítő számla megküldése önmagában nem minősül fizetési felszólításnak. A helyesbítő számla teljesítési határidőt nem tartalmazott, azzal a felperes csupán a saját ÁFA-val kapcsolatos tévedésének jogkövetkezményeit kívánta elhárítani. Az elévülés 1993. december

9-én kezdődött és 1998. december 9-én bekövetkezett. Ettől kezdve az igazolt felszólítás az elévülést már nem szakította meg, az elévült követelés pedig bírósági úton nem volt érvényesíthető.

A gépek felperes általi átvételével kapcsolatban előadta, hogy az átvételről okiratot állítottak ki. Ha az nem is felelt meg a Pp. 196-197. §-aiban foglaltaknak, a Pp. 199. §-a szerint a bíróság a per adatai alapján ítéli meg, hogy annak milyen bizonyító erőt tulajdonít. A másodfokú bíróság evonatkozásban nem vette figyelembe a bizonyítás teljes anyagát, így nem csak a Pp. 199. §-át, hanem a 206. §-ának (1) bekezdését is megsértette. V Fné tanú vallotta, hogy az okiratot a felperes ügyvezetőjének utasítására írta alá, ezért nem lehet azt a ténybeli következtetést levonni, hogy az okirat tartalma valótlan, azaz, hogy a gépek átadására nem került sor. A másodfokú bíróság ezért a bizonyítási terhet a Pp. 164. §-ának (1) bekezdésében foglaltak megsértésével hárította az alperesre. Megállapítható továbbá, hogy az ügyvezető a tanú előtt elismerte a pénztárgépek átvételét, így az elismerés folytán is rá hárult a bizonyítási kötelezettség. Figyelmen kívül hagyta továbbá a másodfokú bíróság, hogy a felperes ügyvezetője az utasítást követően auditálta az alperes 1993. évi mérlegét, amelyben a felperesnek az alperessel szembeni követelése már nem volt feltüntetve, továbbá indokolás nélkül rekesztette ki a bizonyítékok köréből a beszerzett igazságügyi szakértői véleményt is.

Vitatta, hogy a 22,500.000 Ft vételár követelése 1993. december 31-éig nem volt beszámítható a felperes követelésébe. Álláspontja szerint a követelés nem a fizetési határidő lejártával, hanem annak első napján már esedékes. A jogosult a határidő kezdete előtt felajánlott teljesítést is köteles elfogadni. A kötelezett a jogosult felé fennálló tartozását beszámítással is teljesítheti a fizetési határidő alatt. A felperesnek az alperesi beszámítási igényt - amelyet egyébként ráutaló magatartással is kifejezhetett - fel kellett ismernie. Ezt az eljárt bíróságok ugyancsak figyelmen kívül hagyták.

A felperes 1994. május 27-ei, valamint az 1994. július 2-ai taggyűlési jegyzőkönyve is tartalmazza, hogy a taggyűlésen napirendi pontként szerepelt az alperessel szemben fennálló tartozás kiegyenlítése. Ez a felperes részéről a Ptk. 242. §-a szerinti tartozás elismerésnek minősül. Erre tekintettel az elismerőt terhelte annak bizonyítása, hogy a tartozása nem áll fenn, illetőleg bíróság előtt nem érvényesíthető. Ezen tartozás elismerésekből következik, hogy a felperessel szembeni követelésébe való beszámítása megtörtént. Annak nincs jogi jelentősége, hogy az elismert tartozás pontosan milyen összegű volt. Az eljárt bíróságok e tartozás elismerést sem vették figyelembe és nem vetették össze a felperes ügyvezetője által auditált 1993. évi beszámolóval és könyvvizsgálói jelentéssel.

Előadta, hogy a Pp. 3. §-ának (3) bekezdésében, és a 141. §-a (2) és (6) bekezdésében foglaltakkal ellentétesen utasította el a bíróság a bizonyítási indítványát. Teljesen egybemosta a jogelődjének a per félbeszakadása előtti magatartását a saját jogutódkénti pervitelével. A korábbi peres fél pervitele nem róható az újonnan perbe lépett fél terhére. Nem lehetett arról tudomása, hogy A Cs tanútól elvárható lett volna iratok csatolása, ezért korábban nem kérte kötelezni a tanút a nála lévő iratok becsatolására. Ezért került sor az irat csatolására kizárólag a másodfokú eljárásban.

A felperes felülvizsgálati ellenkérelme a jogerős ítélet hatályban tartására irányult. Ellenkérelmének indokolásául megismételte a perben korábban előadottakat.

-.-.-

A felülvizsgálati kérelem nem alapos.

Az alperes a felülvizsgálati kérelmében arra hivatkozott, hogy a másodfokú bíróság jogsértéssel tekintette az elévülés megszakítására alkalmas jogcselekménynek a 2004. november 30-án kelt új számlának a felperes általi kiállítását, illetőleg annak az alperes részéről történő átvételét.

A Legfelsőbb Bíróság megítélése szerint a másodfokú bíróság helytállóan tekintette a fenti számlát alkalmasnak az elévülés megszakítására. A felperes részéről az 1993. november 26-án kiállított és megküldött számla fizetési felszólításnak minősült. Ez a számla sem tartalmazott adatot sem a fizetés módjára, sem pedig annak időpontjára nézve. Abból azonban kétséget kizáróan megállapítható volt, hogy milyen követelés teljesítése érdekében került kiállításra, a fizetés határideje pedig a szerződésből pontosan kiszámítható volt. Ezt a számlát a felperes stornírozta, a HK 001/1. számú stornó számla tartalma pontosan megegyezett a korábbi számla tartalmával. Ez a számla stornírozással megsemmisítésre került és a felperes 1994. november 30-án a HK-100/2. sorszám alatt kiállította az új számlát, ami ugyancsak nem tartalmazta a teljesítés időpontját. Azonban ez az újabb számla is a követelés érvényesítését szolgálta. Kiállításával és megküldésével a felperes azt juttatta kifejezésre, hogy a tartozás rendezését igényli az alperestől. Fizetési határidőt az újabb számla sem jelölt meg, ebből azonban nem lehetett arra következtetni, hogy a felperes nem igényli a tartozás kifizetését. A számla elküldését követően számla egyeztetést igénylő levelet is küldött az alperesnek, tehát a követelését nyilvánvalóan fenntartotta. Ezt az alperes maga is így értelmezte, mert válaszlevelében azt közölte, hogy a számlát nem fogadja el.

Eljárási szabálysértésként az alperes arra hivatkozott, hogy az eljáró bíróságok a bizonyítékokat okszerűtlenül mérlegelték, ugyanis azokból nem volt levonható olyan következtetést, miszerint a pénztárgépek átadása a felperes részére nem történt meg.

Az eljáró bíróságok a bizonyítékok értékelése és egybevetése során nem követtek el olyan mérlegelési hibát, amely eltérő tényállás megállapítására adna alapot. Az 1993. november 24-ei adásvételi szerződés szerint korábban már valamennyi azaz 660 db pénztárgép átadása a felperes részére megtörtént, csak 300 db kiszállítására még nem került sor. A fenti adásvételi szerződés mint a Pp. 196. §-a (1) bekezdésének d/ pontja szerinti teljes bizonyító erejű magánokirat az ellenkező bebizonyításáig teljes bizonyítékul szolgált arra, hogy a kiállítóik az abban foglalt nyilatkozatot megtették. A teljes bizonyító erejű magánokirattal szemben is helye van ellenbizonyításnak, a bizonyítási kötelezettség azonban a Pp. 164. §-ának (1) bekezdése szerint azt a felet terheli, aki erre jogot kíván alapítani. Ugyancsak a felperest terhelte annak bizonyítása, hogy az 1993. december 4-én kelt átadás-átvételi jegyzőkönyvben foglaltak ellenére a pénztárgépek átadására nem került sor. A felperes azonban e bizonyítási kötelezettségének eleget tett azzal, hogy megdöntötte az 1993. december 4-én kelt átadás-átvételi jegyzőkönyv valós voltát. E jegyzőkönyvben a felek azt tüntették fel, hogy az átadás átvételére a jegyzőkönyv kiállításának napján került sor. Ez a jegyzőkönyv mivel nem minősül teljes bizonyító erejű magánokiratnak még azt sem bizonyítaná, hogy a felperes a jegyzőkönyvben írt nyilatkozatot megtette. V. F. tanú azonban a maga részéről a nyilatkozat megtételét elismerte. Előadta viszont, hogy a jegyzőkönyv felvételének helyén gép átadása nem történt, sőt maga ezen a helyen nem is járt. Részeről a jegyzőkönyv aláírására a felperes ügyvezetőjének utasítására került sor (27. sorszámú jegyzőkönyv). Az utasításból azonban nem következik, hogy a felperes ügyvezetője elismerte az átvétel tényét. Dr. P. tanú a 9. sorszámú jegyzőkönyvbe foglalt tanúvallomásában tagadta, hogy azok a gépek, amelyeknek az alperes a felperes részére történő átadását állította rendelkezésére álltak az alperesnek.

Előadta, hogy az alperes jogelődje szerződést kötött a HT Kft.-vel pénztárgépek eladására, amely szerződés 1993. december 31-éig állt fenn. A szerződés azonban nem ment teljesedésbe, mivel a HT Kft. mint eladó a gépeket az alperesnek nem szállította le, így az alperes sem tudta azokat a felperes rendelkezésére bocsátani. V. tanú a 27. sorszámú jegyzőkönyvben azt is előadta, hogy a jegyzőkönyv felvételére csak 1995. február hónapban került sor, nem pedig 1993. decemberében.

Az APEK Adó- és Pénzügyi Ellenőrző és Könyvszakértő Társaság részéről eljáró KL szakértő az 1994. augusztus 26-án kelt szakértői véleményében kifejtette, hogy a J. II. pénztárgépek forgalmazására az APEH-től kapott engedély alapján a perben nem álló HT Kft. volt

jogosult. A HT Kft. 1993. szeptember 30-ai leltár felvétele, valamint az 1993. szeptemberétől 1994. augusztusáig terjedő időtartam alatt felvett analitikus nyilvántartások alapján állapították meg, hogy a HT Kft-nek 1993. szeptember 30-án 124 db pénztárgép állt rendelkezésére, amelyből azonban csak 7 db volt értékesíthető. Az alperes jogelődjének a HL Rt-nek a szervezeti képviselője - az igazgatóság volt elnöke ACs tanú a 27. sorszámú jegyzőkönyvben tett vallomásában előadta, hogy az alperes jogelődje a perbeli gépek ellenértékét kifizette és a maga részéről a gépek átvétele is megtörtént. Utóbb a gépeket "visszavették" mert kiderült, hogy az általa képviselt cég nem volt jogosult azok forgalmazására. Azt azonban nem állította, hogy a gépek továbbadására is sor került volna a felperes részére. A 24/A/4. szám alatt csatolt jegyzőkönyv szerint a gépek visszaadásáról szólt. Ennek viszont ellentmond a jegyzőkönyv tartalma és az a körülmény, hogy az alperes e jegyzőkönyvet mint a vevő által történt átvétel bizonyítékát csatolta.

Nem sértettek eljárásjogi szabályt az eljárás bíróságok azzal, hogy a perben beszerzett igazságügyi szakértői véleményt bizonyítékként nem vették figyelembe. Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy sem a felperes sem az alperes jogelődje, sem pedig a HT Kft. részéről készletbizonylatok nem álltak rendelkezésre a perbeli pénztárgépekre vonatkozóan, a kirendelt igazságügyi szakértő e körben adatok hiányában vizsgálatot folytatni nem tudott, az alperes jogelődjének könyvelését a szakértő megvizsgálni ugyancsak nem tudta, így a szakértői vélemény bizonyítékként a fenti hiányosságok miatt nem volt figyelembe vehető. A figyelembe vett bizonyítékok mérlegelésében viszont következetlenség, okszerűtlenség nem volt megállapítható.

Helytállóan állapították meg az eljárás bíróságok, hogy a felperes 1994. május 27-én és június 2-án tartott taggyűléseiről felvett jegyzőkönyvekből nem állapítható meg, hogy a felperes tartozás-elismerő nyilatkozata milyen jogcímen fennálló és milyen összegű tartozásra vonatkozott. A Ptk. 242. §-ának (2) bekezdése szerint a tartozás-elismerés a másik félhez intézett írásbeli nyilatkozattal történik, ezért a Ptk. 199. § szerint alkalmazandó Ptk. 218. § (1) bekezdése értelmében a lényeges feltételeket tartalmaznia kell, tehát hogy az elismert tartozás milyen jogviszonyból ered és, hogy az elismerés milyen összegre vonatkozik. Az elismerésnek tehát határozottnak, egyértelműnek kell lennie. A perbeli esetben azonban a felperes részéről a fenti jegyzőkönyvben tett nyilatkozat csak annak bizonyítására alkalmas, hogy a felperesnek a jegyzőkönyv felvétele időpontjában valamilyen tartozása áll fenn az alperessel szemben, nem bizonyítja azonban, hogy ez a tartozás a perbehozott pénztárgépek hátralékos vételárát jelentené.

A beszámítás-kompenzálás megtörténtének akkor lenne jogi jelentősége, ha a felperes a perben nem tudta volna bizonyítani, hogy a gépeket az alperestől nem vette át.

Helytállóan mutattak rá az eljáró bíróságok, hogy az alperes 22,500.000 Ft-os követelése egyébként sem volt alkalmas 1993. decemberében a beszámításra. A Ptk. 296. §-ának (1) bekezdése szerint a kötelezett a jogosulttal szemben fennálló egynemű és lejárt követelését számíthatja be. Lejárt követelésnek a Ptk. 298. §-ának a/ pontja szerint az a követelés tekinthető, amelynek a szerződésben megállapított vagy a szolgáltatás rendeltetéséből kétségtelenül megállapítható teljesítési ideje eredménytelenül eltelt. Az alperes által kiállított számlából kétséget kizáróan megállapítható, hogy a 22,500.000 Ft vételár-követelésének a lejáratát 1994. január 5-e volt. Az alperes viszont mint a garanciadíj kötelezettje csak a lejárt követelését számíthatja be a felperessel szemben fennálló tartozásába, mert előbb nem juthat hozzá a saját követeléséhez még beszámítás útján sem, mint ahogy a másik félnek teljesíteni kellene. Az alperes a Ptk. 292. §-ának (2) bekezdése szerint csupán arra lenne jogosult, hogy a saját lejárt követelését az ellenérdekű féllel szemben még le nem járt tartozásába számítsa be, ily módon beszámítás útján a pénztartozását még annak lejáratát előtt kifizesse. Fordítva azonban erre nincs lehetősége, a saját még le nem járt követelését beszámítás útján nem elégítheti ki. Helyesen értékelték a bíróságok a bizonyítás anyagát a tekintetben, hogy a kompenzálás mint kölcsönös megállapodás létrejötte nem nyert bizonyítást.

Jogsértés nélkül utasította el a másodfokú bíróság az alperesnek az első fokú ítélet elleni fellebbezéssel egyidejűleg előterjesztett bizonyítási indítványát. Annak a körülménynek, hogy az alperes önként lépett-e a perbe avagy az ellenérdekű fél mint jogutódot perbe vonta az ügy mikénti elbírálása szempontjából nincs jogi jelentősége. Az alperes a bizonyítékait az elsőfokú bíróság ítélete ellen benyújtott fellebbezéséhez csatolta. Ezekkel kapcsolatosan előadta, hogy ACs tanú a jogelőd igazgatóságának elnöke az első fokú ítélet meghozatalát követően bocsátotta rendelkezésre a jogelőd iratanyagát, - közöttük a könyvelés fellelt bizonylatait, - amely igazolja, hogy a perbeli gépek átadás-átvételére vonatkozóan jegyzőkönyv készült az alperes és a HT Kft. között, továbbá, hogy a perbeli pénztárgépek 05009 sorszámú könyvelési bizonylaton kivezetésre kerültek a készletből. A másodfokú bíróság a Pp. 235. § (1) bekezdése alapján mellőzte azok figyelembe vételét.

Az iratokból megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság a már megismételt eljárásban a 2008. február 14-én tartott tárgyalásra azzal a felhívással idézte meg ACs tanút, - az alperes jogelődjének igazgatósági elnökét - hogy a nála lévő iratokat hozza magával. A jegyzőkönyvből megállapíthatóan a tanú a tárgyaláson iratok nélkül jelent meg. Az alperes nem indítványozta, hogy a bíróság hívja fel

a tanút az ügyre vonatkozó okiratok csatolására. Arra nézve az alperes nem adott magyarázatot, hogy a tanú kihallgatását követő mintegy hat hónap elteltével mégis hogyan sikerült ACs-tól a kérdéses iratokat megszereznie és miért nem kerülhetett erre sor az első fokú eljárás során. Mi volt az az akadály, amely csak az első fokú ítélet meghozatala után szűnt meg. Nem sértett tehát eljárási szabályt a másodfokú bíróság, amikor a fellebbezésben felajánlott bizonyítást mellőzte.

A kifejtettekre figyelemmel a Legfelsőbb Bíróság a Fővárosi Ítéltábla 3.Pf.21.091/2008/7. számú ítéletét a Pp. 275. §-ának (3) bekezdése szerint hatályában fenntartotta.

Az alperes felülvizsgálati kérelme sikertelen volt, ezért a Pp. 78. §-ának (1) bekezdése szerint köteles a felperesnek a felülvizsgálati eljárással okozott költséget megtéríteni.

A felperes felülvizsgálati perköltsége a 32/2003.(VIII.22.) IM rendelet 3. §-a (2) bekezdésének a/ és b/ pontja valamint (5) bekezdése szerint felszámítható az ÁFA-t is tartalmazó 621.000 Ft ügyvédi munkadíjat foglalja magában.

Budapest, 2009.május 19.

**Salamonné Dr. Solymosi Ibolya s.k. a tanács elnöke,
Gyöngyösiné Dr. Gyügyei Klára s.k. előadó bíró,
Dr. Lőrincz Györgyné s.k. bíró**

A kiadmány hitelül:

*bíróági írnok
(PBné)*